UN RĂU NECESAR

de Ciprian Mitoceanu

Închinată memoriei lui Radu Gafiţa (1980 -2009)

Se afla în faţa unei uşi înalte. Atît de înalte încît îl făcea să se simtă ca un Guliver pierdut în ţara uriaşilor. Chiar dacă s-ar fi înălţat pe călcîie, era puţin probabil să ajungă pînă la clanţa argintie, artistic forjată. Însă nu dimensiunea neobişnuită a uşii îl neliniştea, ci faptul că nu avea nici cea mai vagă idee despre modul în care ajunsese aici. Chiar nu ştia cum ajunsese aici şi, mai rău decît atît, realiză că, de fapt, nu-şi mai aduce aminte mare lucru despre cine era sau ce anume făcuse, recent sau vreodată. O amnezie cumplită sau, mai probabil, i se întîmplase ceva cu adevărat înfiorător?

Continuă să fixeze cu privirea clanţa lungă de un picior care atîrna deasupra lui asemenea unui cuţit de ghilotină. Neplăcută comparaţie, ce mă-sa, nu era decît o nenorocită de clanţă, dar o clanţă la care nu putea ajunge decît dacă făcea rost de o scară şi, deocamdată, nu vedea prin zonă un astfel de accesoriu. De fpat, nu numai uşa, cu clanţa ei ameninţătoare, părea ruptă dintr-o altă lume, ci totul, în jur. Un tufiş liliputan, cu funze foarte mici, dar pe care le recunoscu, făcînd abstracţie de faptul că erau ridicol de mici, ca fiind de arţar (pentru asemenea cunoştinţe trebuia să-i mulţumească domnişoarei Tood, cea care încercase să-i bage în cap noţiunile elementare de biologie). Domnişoara Tood… Da, îşi amintea de ea. Se simţi în al nouălea cer, memoria începea să-i revină. Da, domnişoara aia bătrînă şi stafidită, o acritură îngrozitoare… Da, şi ceata aia afurisită de profesori, care-i mîncaseră atîţia ani din viaţă încercînd să-l înveţe chestii care nu aveau nici o utilitate practică, nici o aplicabilitate în lumea în care trăia el sau în oricare altă lume.

La naiba cu profesorii. Cine mai avea nevoie de ei? Deocamdată trebuia să se dumirească asupra locului unde se afla. Şi să descopere dacă nu-l ameninţa vreun pericol imediat.

Îşi mută privirea de la arţarul liliputan şi suspect de stufos la arborele de alături care, după conformaţie, aducea cu o tuia, dar acele verzi fuseseră înlocuite cu frunzuliţe creţe. Ce naiba o fi fost? Era sigur că nici domnişoara Tood, cu aerul ei de acritură bătrînă, nu ar fi putut să identifice planta, în ciuda experienţei de la catedră şi a bibliotecii personale ticsită cu tot

felul de clasificatoare şi albume pe care nimeni altcineva, în afara ei, bineînţeles, nu dădea două parale.

- Să fiu al dracului, dar poate să-mi spună cineva unde naiba mă aflu? mormăi Sam printre buzele groase şi îngălbenite de nicotină.

Da, chiar aşa, Sam îl chema. Numele îi venise dintr-odată în minte, abia lăsîndu-i timp să-şi dea seama că, doar cu o fracţiune de secundă mai devreme, habar nu avea cum îl cheamă. Şi despre cîte multe alte lucruri nu avea habar…

Încă nu îndrăznea să strige. Ceva, poate instinctul de conservare, poate stranietatea ţinutului în care se afla sau poate altceva, îl îndemnau la prudenţă. O prudenţă care era puţin probabil să nu fie justificată. Privi în jur, atent, rugîndu-se în gînd să identifice la timp orice putea deveni periculos pentru integritatea sa fizică. Ştia din proprie experienţă că existau o mulţime de lucruri care puteau să rănească sau să ucidă.

Se afla pe un platou pietros ale cărui margini fuseseră parcă tăiate cu un aparat de precizie; conturul era prea uniform, prea bine realizat ca să fie numai opera naturii. Cineva modelase liniile şi îndulcise curbele. Totul era presărat cu un nisip fin şi roşcat, o nuanţă pe care nu-şi amintea s-o fi zărit vreodată.

În depărtare, dincolo de marginile platoului, se vedeau copacii. Nişte uriaşi rămuroşi, dar pe care era imposibil să-i identifice cu exactitate de la o asemenea distanţă. Puteau să fie stejari, puteau să fie altceva.Oricum, avînd în vedere ce anomalii îi fusese dat să vadă la doar două plante, nu l-ar fi mirat din cale-afară să descopere că respectivii copaci erau acoperiţi cu ace de brad sau ţepi de cactus.

Un morman de pietre, rotunjite de sutele de ani petrecute sub mîngîierea vreunui rîu răbdător şi, da, iată şi cărarea pe care venise. Îşi aminti dintr-odată de dalele albicioase, de piatră de rîu asupra căreia nu intervenise unealta profană a vreunui meşter pietrar. Dale înfipte în pămînt, aşezate la mică distanţă unele de altele, astfel că puteai, fără un efort deosebit, să te deplasezi doar pe pietre, păşind de pe una pe alta, asemenea unei pisici care face echilibristică pe coama unui gard. Dacă, în ceea ce privea pisica, deplasarea ei avea atît ceva din îndemînarea unui acrobat, cît şi din măiestria unui artist, mersul pe pietre se dovedise a fi mult mai lipsit de

spectaculos. Îşi aminti perfect de acea bifurcaţie unde se hotărîse să cotească spre dreapta, spre partea ascendentă a cărării. Alesese să urce fără şovăire, fără măcar să se gîndească. Urcuşul putea fi obositor, dar în nici un caz la fel de înspăimîntător precum ceea ce putea găsi la finalul coborîrii. Şi, odată ce-i reveniră în minte aceste amănunte, se întrebă în mod firesc dacă mai era în viaţă. De ce mai era în viaţă?

Nu coborîse poteca deoarece, în subconştientul lui, educaţia primită imprimase ideea că Iadul de află *jos,* acolo unde, de fapt, îi era şi locul, în timp ce Raiul se afla *sus*. Coborînd, n-avea altă posibilitate decît să se rostogolească în Iad, în infernul de foc şi suferinţă care-i fusese descris de atîtea ori de către persoane care nu-l văzuseră în realitate. Alegînd dreapta, alegînd să urce, îşi oferise o şansă. O şansă pe care poate nu o meritase, ţinînd cont că tocmai îşi trăsese un glonte în cap.

De vreme ce mai trăia, sau poate că doar avea această impresie, înseamnă că *ceva* se întîmplase. Evită însă să-şi pipăie partea stîngă a feţei, tîmpla de care îşi lipise ţeava Coltului Magnum în butoiaşul căruia strecurase un glonte exploziv. Poate că avea să descopere că nu se întîmplase nimic cu jumătatea stîngă de cap, dar la fel de bine putea să descopere că respectiva jumătate dispăruse aproape cu desăvîrşire, lăsînd în urmă doar ţăndări însîngerate de os şi creier transformat în gelatină.

În schimb îşi privi mîinile. Erau în regulă. Şi era ciudat că nu-l durea capul…

Descoperi că era îmbrăcat într-un fel de salopetă portocalie, de genul celor care poartă instalatorii.

- Unde dracu’ mă aflu, oameni buni? se pomeni spunînd dintr-odată, aproape fără voia lui.

Şi, brusc, deşi ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme, îşi aduse aminte de Voci.

- Da, Vocile… Vocile…

Vocile… Din cauza lor se afla aici. Din cauza Vocilor. Vocile îl călăuziseră de-a lungul vieţii, din clipa în care - abia acum realiza exact care fusese momentul crucial în care Vocile apăruseră în viaţa lui -, mai mult în glumă decît în serios, intrase în jocul acelei bătrîne pe jumătate nebune, îmbrăcată în tot felul de zdrenţe şi cu privire de pungaşă care pretindea că este în

stare să ghicească viitorul. Probabil că, dacă avusese oarecare informaţii despre viitorul ei personal, devenise o persoană foarte nefericită.

- Tinere, croncănise vrăjitoarea, clipind şiret din ochii ei atinşi de albeaţă, încercînd, în teatrul ei ieftin, să dea impresia că este transpusă, deşi Sam găsise că arăta mai degrabă total imbecilă. Tinere... Văd că nu te aşteaptă fapte mari şi glorioase, ci doar o existenţă searbădă şi lipsită bucurii. Singurătate, nesiguranţă şi îndoială... A, da, şi o să sfîrşeşti executat prin injecţie letală... Şi ar mai fi...

Indiferent ce anume mai intenţionase să-i spună cotoroanţa, nu mai fusese în stare să asculte. Furios, îşi smucise palma din mîinile ei zbîrcite şi se cărăbănise, urmat de hohotele prietenilor cu care vizitase vagaboanda alcoolică şi cu minţile pe jumătate rătăcite.

Nici nu era de mirare că nu avea succes ca prezicătoare; dacă tuturor clienţilor le prezicea un viitor măcar pe jumătate la fel de sumbru pe cît îi pomenise lui, atunci era de aşteptat să nu-şi fi format o clientelă permanentă. Oamenii care se duc la ghicitor sînt prea puţin interesaţi să-şi afle viitorul. Tot ceea ce vor ei de la şarlatan este să li se dea un strop de speranţă, să audă ceva care să-i motiveze. De nenorociri îşi pot ghici şi singuri...

Ciudat, dar de a doua zi începuse să-l bîntuie un sentiment straniu, ceva ce nu mai simţise înainte şi, la drept vorbind, nici nu-şi imaginase că ar putea exista. Un sentiment pe care nu reuşise să-l alunge complet niciodată. Şi apăruseră şi Vocile. Nu multe, doar două-trei. Însă îi schimbaseră complet viaţa şi, chiar dacă devenise un singuratic, nu se putea spune că viaţa nu-i oferise şi bucurii. Cele mai multe dintre bucurii i le prilejuiseră Vocile. De fiecare dată cînd reuşise să ducă la îndeplinire cerinţele Vocilor, fusese lăudat de acestea, căpătase un sentimet de împlinire, de autorespect, ceva incomparabil cu trăirile pe care le avusese mai înainte. Ceva la care nu ar fi renunţat pentru tot aurul din lume, dacă i s-ar fi oferit. Era util, era apreciat, era mulţumit. Vocile îi apreciau efortul şi nu-l părăseau deloc. Ce mai conta?

Vocile se îngrijiseră să nu-i meargă rău din punct de vedere financiar. La drept vorbind nu mai fusese nevoit să lucreze nici măcar o zi, el, care pînă atunci fusese nevoit să se

spetească zile întregi chiar şi pentru a face plinul la nenorocita de dubiţă Ford pe care o recuperase dintr-un depozit de vechituri.

Vocile îl făcuseră să se simtă cu adevărat important. Pe el, pe Sam, care nu fusese niciodată învrednicit cu vreo privire admirativă.

Vocile îi atrăseseră atenţia asupra pericolelor de care habar nu avusese vreodată; pericole de care ştia prea puţină lume, dar care ameninţau, la o adică, existenţa întregii rase umane. Şi-ar fi dorit, desigur, ca măcar pentru cîteva clipe, întreaga omenire să conştientizeze cît de importantă era Misiunea pe care i-o încredinţaseră Vocile. Atunci el, Sam, ar fi devenit un adevărat erou, un erou cum nu-i mai fusese dat omenirii să vadă. Cine era adevăratul erou? Cel care reuşise să instaureze o mare stăpînire efemeră sau cel care se dovedise în stare să cureţe lumea de pericolele care-i ameninţau însăşi existenţa? Ce era mai de preţ? Salvatorul omenirii sau cuceritorul abject? Ah, dacă oamenii ar fi avut suficientă minte să cîntărească lucrurile la adevărata lor valoare…

Aşa, trebuise să se mulţumească numai cu aprecierea fără rezerve pe care i-o ofereau Vocile. Şi, la drept vorbind, nu era puţin lucru…

Cu toată aprecierea pe care i-o acordau Vocile, nu se putuse opri niciodată să nu se gîndească la groaznicul sfîrşit pe care i-l prorocise ghicitoarea nebună. De fapt, după ce începuse să se supună Vocilor şi să se dedice Misiunii, se gîndise din ce în ce mai des la sfîrşitul provocat de injecţia letală. Vocile îl asiguraseră că nu i se va întîmpla nimic, că nu va avea de suferit nici un fel de consecinţe. Vocile păreau să controleze totul, deşi erau incapabile să facă chiar şi cel mai mărunt lucru, delegîndu-l pe el să le reprezinte interesele. Prin urmare, Vocile nu erau atotputernice. Era de ajuns ca el să li se opună o singură dată şi voinţa Vocilor nu avea să mai fie dusă la îndeplinire. Vocile puteau controla, puteau cere, puteau ameninţa sau răsplăti, dar nu erau în stare să facă ceva ele însele.

Remarcase asta de curînd şi, cumva, Vocile aflaseră. Erau în capul lui, puteau afla cum gîndeşte, puteau anticipa destul de precis cum va reacţiona. Şi reuşiseră să-l prindă. Să descopere că se gîndise că el, prin puterea lui de acţiune şi prin

capacitatea lui de a se sustrage de la îndatoririle Misiunii, le era, de fapt, superior. Că nu era doar un sclav ieftin, un executant docil şi fără minte, ci că putea, dacă dorea, putea să se opună, să devină independent.

Şi Vocile nu apreciaseră asta. Vocile nu apreciau nesupunerea, deşi el nu dovedise nesupunere; doar se gîndise că stătea în puterea lui să nu se supună, să nu fie un obedient fără vlagă, de dragul Misiunii sau pentru interesul vocilor. Prin urmare, i se ordonase să-şi tragă un glonte în cap. Unul exploziv, ca să nu existe nici un fel de şanse…

Nu încercase să se opună. Nu-i stătea în fire. Nu cînd era vorba de Voci. Se gîndise că *ar putea să o facă,* nu se gîndise efectiv *să o facă.* Ori poate existaseră alte motive…

Îşi lipise ţeava de tîmplă şi singurul lucru la care se gîndise fusese că hoaşca aia a dracului nu avusese nici un pic de clarviziune atunci cînd îl avertizase că avea s-o sfîrşească din cauza unei injecţii administrate de un executor legal.

„*Injecţia letală* - mormăise atunci una dintre voci - *conţine Thiopental Sodium, un barbutiric care se foloseşte în chirurigie ca anestezic; Pavulon, un relaxant muscular care în doză foarte mare provoacă paralizia diafragmei şi a plămînilor. Şi mai conţine şi un antialergic şi clorură de potasiu…*”

De acord… Era de acord cu Thiopental Sodium, Pavulon şi clorură de potasiu, dar ce era cu antialergenul? De ce i se administra un medicament antialergic unui condamnat la moarte, unui om care oricum trebuia să moară, căruia îi erau administrate substanţe care trebuiau să-l omoare? Ce rost avea un antialergic în toată afacerea asta care, la drept vorbind, numai medicală nu era? Dacă individul făcea alergie la Pavulon sau Thiopental Sodium atunci aceste substanţe nu-l mai asasinau legal? Oricum, înainte de a apăsa pe trăgaci fusese sigur că această întrebare obsedantă nu mai avea să-l deranjeze niciodată. Se pare însă că se înşelase…

- Unde mă aflu?…

Vocile, care-l însoţiseră în permanenţă de-a lungul ultimelor două decenii, refuzau să se facă auzite. Le distrusese, le alungase din capul lui în clipa în care glonţul explozibil îi transformase jumătate de cap într-un terci însîngerat? Încă nu avea curajul să verifice dacă jumătatea de cap era la locul ei, dar, de vreme ce trăia, era posibil să nu i se fi întîmplat mare

lucru. Sau poate că trecuse într-o etapă superioară de existenţă spirituală; peisajul ciudat şi uşa care-l făcea să se simtă la fel de neajutorat ca un nou-născut erau o dovadă în acest sens.

Fără îndoială că vocile aveau un cuvînt de spus în tot ceea ce i se întîmpla, dar ce anume doreau să-i transmită? Poposise aici drept răsplată pentru anii de obedienţă în care se ocupase de împlinirea, punct cu punct, a deziderateIor Misiunii, sau prezenţa sa în acest loc straniu reprezenta o pedeapsă pentru faptul că îndrăznise să-şi proclame, fie şi pentru o fracţiune de secundă, Superioritatea în faţa Vocilor? Logica înclina spre cea de-a doua variantă, avînd în vedere stranietatea peisajului înconjurător. Încercă să-şi adune suficient curaj pentru a privi dincolo de marginile platoului, dar exerciţiul se dovedi cît se poate de epuizant şi lipsit de rezultate. Nu avea destulă forţă să se apropie de muchia artificială; în capul lui paranoia trăgea un semnal de alarmă. Cu cît se afla mai aproape de marginea platoului, cu atît i-ar fi fost cuiva mai uşor să-l împingă în hăul care, neîndoielnic, se căsca dedesubt. Dacă era suficient de aproape de marginea platoului, ajungea doar un brînci pentru a-l dezechilibra. Şi ce-l aştepta dedesubt?

Însă îşi dădu seama că era ridicol. Dacă Vocile ar fi vrut să-l arunce în hău, ar fi procedat mult mai subtil decît să-l ademenească cu marginile acelea frumos desenate. Şi, la drept vorbind, nu cumva chiar era mort? În ciuda faptului că putea să se mişte, putea vedea, putea auzi, putea mirosi atmosfera stranie din acel ungher necunoscut de lume, poate că era mort. Un suflet damnat, rătăcit pe calea spre infernul din povestirile primilor creştini.

Încă nu îndrăznea să se îndepărteze de uşă, fie măcar şi pentru a analiza în detaliu construcţia de care aparţinea hidoşenia de oţel inoxidabil ale cărei componente erau legate între ele cu nituri uriaşte, cît pumnul lui. Da, în mod clar Vocile erau implicate în ceea ce i se întîmpla, aşa cum fuseseră implicate în fiecare clipă din ultimii douăzeci de ani.

Cumva, totul era legat de uşă. Dacă Vocile nu ar fi dorit să ajungă pînă aici, l-ar fi putut împiedica. Se trezise în faţa uşii şi-i luase ceva timp pînă să se dezmeticească, să pună cap la cap frînturile pe care şi le mai aducea aminte pentru a-şi reface imaginea propriului trecut.

- Vă rog, ce se petrece?!…

Deşi în cadrul relaţiei ciudate pe care o întreţinuseră Vocile se proclamaseră partener dominant, niciodată nu fusese pus în situaţia de a le ruga ceva. Discutaseră de la egal la egal, ca nişte parteneri care aveau obligaţii unul faţă de celălalt. Vocile comandau, el executa. El cerea, Vocile găseau întotdeauna modalitatea cea mai potrivită pentru a-i îndeplini cererea. Cererea, nu rugămintea. Dar acum se simţea atît de disperat, atît de derutat şi de singur încît simţea nevoia să roage, să implore. Poate că, de fapt, asta se şi aştepta de la el…

Dintr-odată, clanţa argintie începu să se mişte, coborînd încet. Înnebunitor de încet. Neliniştea îl cuprinse şi, aproape fără să-şi dea seama, făcu un pas înapoi, fără să se mai gîndească la marginile platoului, dincolo de care îl putea aştepta *orice.*

Un mic trosnet metalic şi clanţa se opri, apoi uşa începu să se deschidă. Încet, încet. Prea încet. Se aşteptase să audă scîrţîitul făcut de balamalele neunse, dar totul se petrecea fără zgomot.

Cine era în spatele uşii? Cine putea să manevreze uşa aceea enormă?

Se aştepta ca uşa să se deschidă larg şi, în sfîrşit, să-l cunoască pe cel care se ascundea în spatele ei. Sau poate pe *cei* care se ascundeau în spatele ei. Însă, dintr-odată, mişcarea uşii se opri. Sam era pe punctul de a protesta. Dacă tot începuse să i se deschidă uşa, de ce deschiderea acesteia se limitase la o crăpătură infimă?

Realiză însă pe dată că, pentru a trece dincolo de prag, nu era necesar ca uşa să i se deschidă complet. La cît de mic era, în comparaţie cu uriaşa îngrămădire de oţel, nici nu avea nevoie de mai mult.

Inspiră adînc, asemenea unui scufundător experimentat care vrea să-şi oxigeneze plămînii, apoi se strecură prin deschizătura uşii. Nici măcar nu-şi atinse umerii de uşă; deschizătura era mult mai mare decît îşi imaginase iniţial.

Înăuntru totul era scăldat într-o lumină lăptoasă, albicioasă, dar nu se vedea nici o fiinţă vie. Nici chiar în spatele uşii, unde care se uitase chiar de la început. Surprinzător să constate că, aparent, uşa se deschisese de una singură, deşi existau o mulţime de dispozitive capabile să deschidă sau să închidă uşi la acţionarea unui buton sau chiar printr-o simplă

comandă mentală. Îşi imaginase că cineva uriaş apăsase clanţa pentru a-i deschide.

Se afla într-o sală uriaşă, cu tavanul ridicat undeva la nivelul unei clădiri cu cinci etaje. O mulţime de coloane subţiri şi roşii, dintre care unele erau foarte drepte, altele torsionate, uneau tavanul cu podeaua de marmură albă. Ar fi putut spune cu uşurinţă că s-a pierdut într-o pădure de coloane, dacă nu ar fi fost poteca largă, lipsită de orice obstacol, care ducea către fundul sălii.

- E cineva acasă?! se pomeni întrebînd.

„Stupid”, îşi spuse. „Stupid! Bineînţeles că există cineva aici…”

Imploră în minte ajutorul Vocilor dar acestea refuzară, la unison, să-şi facă simţită prezenţa. Trebuia să se descurce fără ajutorul lor, sau poate că mai trebuiau implorate. Da, poate că asta era… Nu întîmplător se deschisese uşa după ce rostise „Vă rog”. Mai eficient decît „Sesam deschide-te”…

Porni pe aleea largă dintre coloane. Deocamdată, era singura cale pe care se simţea în stare să o parcurgă fără să se rătăcească. În rest, coloanele păreau a împleti adevărate hăţişuri în care nu îndrăznea să se aventureze. În special coloanele în torsadă… Păreau atît de agresive, atît de înspăimîntătoare…

După cîţiva paşi, privi înapoi. Răsuflă uşurat. Uşa se afla la locul ei deşi, dacă i-ar fi constat dispariţia, asta nu l-ar fi surprins prea tare. Şi poate că nici nu l-ar fi deranjat. Ce putea să facă? Era prins într-un joc în care nu avea nici un cuvînt de spus, nici o putere de a impune reguli sau măcar de a schimba ceea ce-i displăcea cel mai mult.

Mai parcurse zece paşi, numărînd în gînd, ca şi cum de corecta executare şi numărătoare a acestora ar fi depins totul. Privi din nou către uşă. Nici o schimbare. Poate că, totuşi, nimănui nu-i trecea prin cap să facă pierdută uşa. Poate că uşa nici nu conta.

Parcurse restul distanţei fără să mai privească înapoi. Asta era.

Descoperi că pereţii erau vopsiţi într-o nuanţă pală de verde, dar, din cauza luminii aproape ceţoase, acest lucru nu putea fi văzut decît de la mică distanţă.

- Bine ai venit, Sam…

Se răsuci, gata să se dezechilibreze. Inima aproape că-i sărise din piept.

- Omule, ce spaimă…

Nu mai reuşi să-şi ducă vorba pînă la capăt. De fapt, poate că era mai bine. Ar fi spus cîteva cuvinte foarte urîte…

Prin pădurea de coloane din dreapta sa şerpuia o scară, o scară pe care nu o observase. O scară de lemn, stejar după toate aparenţele. Pe cea de-a treia treaptă se afla un bărbat tînăr, nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Înalt, mai înalt cu vreo zece centimetri decît Sam, bărbatul avea mai degrabă o constituţie firavă însă era bine proporţionat. Trupul îi era ascuns într-un fel de halat oriental, dintr-o ţesătură bogat ornamentată. Părul lung şi blond era prins cu ajutorul unor agrafe negre. Ochi verzi, scînteietori şi trăsături fine, ca de femeie. Nas drept şi gură cu buze pline. Iar tînărul îi zîmbea…

- Te ştiu cine eşti, strigă deodată Sam, împungînd aerul cu arătătorul. Eşti A Patra Voce…

Tînărul surîse, indulgent.

- A Patra Voce?!…

- Da…

La drept vorbind, Vocile nu avuseseră niciodată bunul simţ să se prezinte, să-şi atribuie vreun nume. Prin urmare, se descurcase şi el cum putuse, botezîndu-le după cum se pricepuse mai bine. Prima Voce era cea care-i vorbea cel mai mult, A Doua Voce era cea care vorbea ceva mai puţin, care nu prea se grăbea să facă sugestii… Şi aşa mai departe, pînă la A Patra Voce. În mod sigur şi Vocile erau la curent cu felul în care le denumise şi, de vreme ce nu protestaseră, îşi închipuise că nu le deranjase.

A Patra Voce fusese, de departe, cea mai rezonabilă. De prea puţine ori intervenise, de prea puţine ori îi ceruse să facă ceva anume şi, mai ales, niciodată nu se apucase să-i vorbească despre Misiune. A Patra Voce… Probabil nu avea nici un fel de putere în cvartetul Vocilor care-şi făcuseră cuib în capul lui, dar insistase să demonstreze că şi ea există.

Dezamăgitor… Dacă tot îi era dat să se întîlnească, în sfîrşit, cu cei cărora le aparţineau Vocile, de ce fusese întîmpinat de A Patra Voce, cea mai puţin importantă dintre toate?

Se simţi umilit. De ce A Patra Voce? Dacă l-ar fi preţuit cu adevărat, dacă ar fi apreciat implicarea lui şi sacrificiile pe care

le făcuse pentru bunul mers al misiunii, atunci comitetul de întîmpinare ar fi trebuit să fie format din toate Vocile. Şi nu era deloc drept să fie pedepsit pentru faptul că se gîndise doar o dată că le putea fi superior Vocilor.

- Unde sînt restul?!…

- Pari dezamăgit, surîse A Patra Voce, fără să se clintească.

- Păi… Poate că sînt un pic dezamăgit…

- Nu-ţi închipuiai că sînt atît de tînăr?!…

„Ei, pe dracu', nu mai pot eu de asta”, deşi şi acesta era un aspect care intriga. Vocile sălăşluiseră în capul lui mai bine de douăzeci de ani, ori A Patra Voce părea mai degrabă un copilandru. Cu multă indulgenţă i se puteau da douăzeci de ani. Care era tot şpilul, de fapt?

- Da… Da…

Poate că, de cînd nu le mai simţea în capul lui, de cînd luaseră hotărîrea să se materializeze (cel puţin A Patra Voce), Vocile nu mai erau capabile să-i cotrobăiască printre gînduri. Nu întîmplător reacţionaseră decît după ce le rugase cu voce tare… Se hotărî, prin urmare, să joace aşa cum i se cînta, cel puţin pînă cînd ajungea să înţeleagă cum anume stătea treaba.

- Se poate explica foarte uşor, fii fără grijă. Pînă atunci, mi-aş dori să mă însoţeşti…

- Sigur, de ce nu…

A Patra Voce începu să urce pe scară. Sam ridică din umeri şi o urmă. Avînd în vedere cîte i se întîmplaseră în ultimele ore, poate că nu mai era cazul să se teamă că i-ar fi putut întîmpla ceva rău. Şi, pentru prima dată, o Voce, A Patra Voce, căpătase un chip.

- Cum, de fapt, îţi închipuiai că arăt? întrebă A Patra Voce, fără să-l privească.

Sam reflectă cîteva clipe înainte de a răspunde.

- Sincer să fiu, mi-am închipuit multe posibilităţi… Nu mai ştiu nici eu cîte imagini mi-au trecut prin cap. Dar cred că, cel mai adesea, mi te-am închipuit ca pe un bărbat masiv, brunet şi cu ochelari de soare, genul de malaci pe care numai în jurul preşedintelui îi poţi găsi.

- Şi te surprinde înfăţişarea mea?

- Destul de mult. Mă aşteptam la… la o vîrstă, ceva… Măcar patruzeci de ani. Dar tu nu arăţi nici pe departe atît de bătrîn.

- Bătrîneţea?!

Sam avu impresia că A Patra Voce chicotise, dar, avînd în vedere că nu-i putea vedea faţa, nu putea şti sigur. Se mulţumea să urmeze A Patra Voce pe scară, cu trei trepte mai jos. Şi scara asta afurisită nu se mai termina niciodată. Undeva, la capătul ei, poate aşteptau şi restul Vocilor.

- Mda, bătrîneţea… Chestia aia care vine pe neaşteptate şi…

- Da, bătrîneţea.

De data aceasta A Patra Voce chicotise. Sam era sigur de asta.

- De ce rîzi? Ce e aşa de nostim în bătrîneţe?

- Nu ştiu… Ce-ai spune dacă ai afla că noi, eu şi tovarăşii mei…

- Nu sînteţi din această lume?

Era rîndul lui Sam să rînjească. A Patra Voce se întoarse şi-l privi uluit. Ce, îl luaseră de prost? Păi avea şi el neuroni şi, dacă se străduia un pic, putea ajunge la concluzia corectă.

- Asta crezi tu?

- Da. De fapt, sînt sigur…

- De ce?

- Nu ştiu, aşa…

- Bine, concluzionă A Patra Voce.

Scările se terminară brusc, aproape fără să-şi dea seama. Pătrunseră într-un coridor care, dacă era să-l compare cu spaţiul imens al sălii cu coloane, era sufocant de îngust. Aproape că atingea pereţii cu umeri. O lumină roşiatică scălda totul într-o atmosferă pe care Sam o găsi destul de potrivită pentru un bordel cu pretenţii. Misiunea îl purtase şi prin astfel de locuri, iar Vocile, îngăduitoare, îi permiseseră să guste şi din plăcerile puse la vînzare. Ce vremuri…

La un moment dat, pe peretele din stînga apăru o oglindă. A Patra Voce se reflectă fugitiv în ea, fără să dea nici o atenţie apelor adînci ale oglinzii, un obiect total nepotrivit într-o clădire în care nu văzuse nici un alt obiect de mobilier sau de decor, exceptînd torsadele alambicate ale unora dintre coloane.

Sam nu rezistă ispitei de a arunca o privire asupra propriei sale imagini, reflectate în dreptunghiul de sticlă argintată. Poate că ar fi fost mai bine să nu se uite, da, să nu vadă că nu mai are decît jumătate de cap, în timp ce din cealaltă jumătate nu mai rămăseseră decît jalnice resturi însîngerate.

Oglinda reflecta o imagine distorsionată. Era surprinzător că în Casa Vocilor nu se găsea ceva mai de calitate, dar Sam reuşi să vadă că, în ciuda faptului că arăta oarecum hidos, capul lui era întreg. Poate că ochii erau un pic cam mari şi asimetrici, iar nasul exagerat de lung, dar cel puţin nu-i lipsea nici măcar o fărîmă din tîmpla stîngă. Suspină uşurat însă A Patra Voce îi pregătea o surpriză.

Ajunseră în faţa unei uşi, o uşă de dimensiuni normale de data aceasta. A Patra Voce duse conspirativ degetul la gură şi spuse:

- Intră, eşti aşteptat.

Sam aprobă din cap şi împinse uşa. Se trezi într-o cămăruţă de mici dimensiuni, ceva mai mare decît biroul unui funcţionar bancar. O masă lungă şi îngustă de MDF negru separa încăperea în două jumătăţi egale. În spatele mesei, pe trei fotolii tapiţate cu catifea roşie aşteptau trei bărbaţi.

- Vocile, şopti Sam înfiorat.

Dacă A Patra Voce nu-i stîrnise nici o reacţie favorabilă, nu acelaşi lucru putea spune şi despre celelalte trei Voci.

Le identifică încă mai înainte ca vreunul dintre cei trei bărbaţi să deschidă gura.

În mijloc, un bărbat slab, cu plete albe şi înarmat cu o pipă cît toate zilele, era Prima Voce. O vreme se gîndise dacă nu era mai potrivit să o numească Vocea Unu. Pînă la urmă rămăsese Prima Voce. În ciuda părului alb şi lung, care se revărsa cu dărnicie pe umerii înguşti, Prima Voce nu avea nici un fel de riduri care să sugereze o vîrstă prea înaintată. Ochi albaştri şi blînzi, surîs enigmatic în colţul gurii.

A Doua Voce, în dreapta Primei Voci. Un bărbat cu pielea tuciurie şi păr tuns într-o formă ciudată, care dădea impresia că individul are pe cap un fel de căciulă. Sau şapcă. Umeri laţi şi privire dură. Purta o tunică albastră închisă pînă la ultimul nasture.

A Treia Voce. Asiatic, cu ochi abia mijiţi şi cu tenul mult mai palid decît cei care trăiesc pe tărîmul Soarelui Răsare. Arătau a oameni şi totuşi nu erau oameni. Nu, în nici un caz nu puteau fi oameni. Era ceva fals în aspectul lor, nu numai faptul că A Patra Voce avea aspectul unui flăcăiandru efeminat. Sam simţi că i se face pielea de găină. Simţi că A Patra Voce se mişcă în spatele lui, dar nu îndrăzni să se îtoarcă. Privea ca hipnotizat la pipa uriaşă din mîinile scheletice ale Primei Voci, din căuşul căreia se ridica un firicel subţire de fum auriu.

- Bine ai venit, Sam, luă cuvîntul Prima Voce. O Voce autoritară, din care răzbătea spiritul de cazarmă, deşi se îndoia că Prima Voce păşise vreodată într-o unitate militară, cel puţin genul de unitate militară cu care era familiarizat Sam.

Înclină din cap, în semn de respect. Mereu simţise o oarecare doză de stînjeneală cînd i se adresa Prima Voce, iar acum, cînd aceasta i se prezenta sub chipul unui bătrîn scheletic ahtiat după nicotină, se simţea de-a dreptul buimăcit. Mereu îşi închipuise că Prima Voce nu putea să aparţină decît unui bărbat masiv, cu privire ca oţelul, şi iată că se înşelase. Totuşi trebuia să se felicite pentru că intuise corect cărei voci îi aparţinea fiecare dintre chipurile aflate în faţa sa.

- În sfîrşit, faţă în faţă, zîmbi A Doua Voce, etalîndu-şi pumnii masivi.

- Am aşteptat de multă vreme clipa aceasta, chicoti A Treia Voce.

A Patra Voce nu spuse nimic. Însă faptul că nu-l avea sub ochi pe băieţandrul ăla nu era de natură să-l liniştească.

- Şi eu..., oftă Sam. Numai că... Numai că mă simt cam bulversat...

- Bulversat?! se miră Prima Voce. Ar trebui să te simţi fericit. Nu oricărui muritor i se oferă şansa care ţi s-a dat ţie...

- Da... Nu... Nu ştiu ce să spun, mi s-au întîmplat atîtea. Şi am atîtea întrebări la care nici măcar nu bănuiesc răspunsul...

- Poţi întreba..., făcu blajin A doua Voce.

- Dar nu te aştepta să primeşti chiar toate răspunsurile, completă A Treia Voce privindu-l fix.

- Cine sînteţi, de fapt? Şi care a fost scopul Misiunii? Şi de ce, după ce mi-am tras un glonte în cap, nu am păţit absolut nimic? Nu ştiu, poate că sînt mort, poate că încă mai trăiesc, în

ciuda a tot ceea ce li se poate întîmpla celor care-şi trag un glonte exploziv în căpăţînă…

Prima Voce ridică mîna cu degete osoase, nefiresc de lungi. „Tăcere!” păreau să spună falangele descărnate, pe care pielea devenise aproape străvezie.

Sam tăcu. Prima Voce reuşea să i se impună chiar şi atunci cînd nu spunea nimic.

- Cam prea curios, Sam…

- În fond, de ce nu? Am ascultat ordinele, mi-am dedicat viaţa Misiunii…

- Dar ai avut şi avantaje, îi atrase atenţia A doua Voce.

- Cred că activitatea depusă compensează cu prisosinţă avantajele de care-mi vorbiţi. Sincer, aş vrea să dăm cărţile pe faţă…

- Cărţile pe faţă?!… întrebară la unison cele trei Voci. Ba chiar, lui Sam i se păru că, din spate, şi A Patra Voce mormăise ceva ce se pierduse în corul general.

- Da, ştiţi voi…

Cele trei Voci aşezate pe fotolii schimbară priviri conspirative, după care Prima Voce se ridică. Sam avu ocazia să observe că bătrînul era cu mult mai înalt decît îl apreciase iniţial, astfel că părea o prăjină deşirată pînă aproape de tavan.

- Sam, serviciile tale ne-au fost foarte utile şi, la drept vorbind, putem spune că nu ne-am fi descurcat fără ajutorul tău. Şi, prin urmare, este dreptul tău să afli ceea ce te interesează.

- Aşa mai merge, rînji Sam, satisfăcut. Să reluăm… Se poate?

Vocile încuviinţară, înclinîndu-şi capetele.

- Cine sînteţi? Da, cine sînteţi? Că, văd şi eu, dar şi un puşti de doi ani şi-ar da seama, nu sînteţi oameni… Sînteţi veniţi din… Mă rog, nu cred că veniţi din Iad. După cîte ştiu eu, Satana nu este chiar aşa agreabil la privit…

Se aştepta se ca Vocile să pufnească în rîs. Încercase şi el o schemă, să mai destindă atmosfera, să risipească încordarea care apăsa pe toată lumea… Nimic. Nici o reacţie. Nici măcar zîmbetele alea indulgente, chiar idioate, cu care fusese întîmpinat. Pagubă în ciuperci, nu se putea spune că nu încercase.

- Sîntem veniţi de pe o altă planetă, Sam, îl informă Prima Voce cu atîta seriozitate încît lui Sam nici măcar nu-i trecu prin cap că Prima Voce ar putea să mintă.

- O altă planetă?!… Care?

- Dacă ţi-am spune, ai şti? Nu contează asta, e o planetă aflată la milioane de ani de planeta ta, Sam. O planetă care, pentru toţi cei care trăiesc pe Pămînt, nici măcar nu există, aşa că nu numele ei este important, ci faptele. Acum mulţi ani, pe planeta noastră au avut loc nişte revolte care s-au sfîrşit într-o baie de sînge…

- Staţi puţin, interveni Sam, intrigat. Vreţi să spuneţi că şi la voi… ca la noi… Mă rog, încă nu reuşiţi să vă înţelegeţi unii cu alţii? Adică vă mîncaţi între voi?

- În mare, da, părerea ta despre ceea ce s-a întîmplat pe planeta noastră este destul de aproape de realitate. Dar nu despre revolte vrem să vorbim. Ci despre ceea ce a urmat. Cei care s-au făcut vinovaţi de tulburări au fost judecaţi şi deportaţi; avem, pe planeta noastră, un loc unde-i deportăm pe delincvenţi. Într-o zi însă, cineva a reuşit să descopere un culoar spaţio-temporal şi răzvrătiţii au reuşit să fugă. Unii s-au pierdut în spaţiu, dar cei mai mulţi au ajuns pe planeta ta, pe Pămînt, şi aici s-au infiltrat în trupurile unor oameni care au devenit gazdă pentru rebelii evadaţi.

- Ce chestie, chicoti Sam, isteric. Deci Misiunea aia pe care mi-aţi băgat-o în cap nu avea prea multe în comun cu dezastrele care ameninţau Pămîntul, ci doar eraţi interesaţi să vă elimin rebelii. Drăguţ, nu am ce spune… M-aţi manipulat ca pe o păpuşă cu sfori, drace!…

- Nu te grăbi să tragi concluzii, Sam. Pămîntul a fost, într-adevăr, în mare pericol. Rebelii au descoperit în pămînteni gazdele ideale, pe care le puteau manevra aşa cum doreau ei, au descoperit resurse incredibile, da, resurse incredibile. În ciuda penuriei în care se zbate lumea voastră, Pămîntul dispune de numeroase resurse cărora voi nu le daţi nici o atenţie, dar care pentru noi reprezintă o adevărată mină de diamante. Prin urmare, rebelii noştri au început să plănuiască invadarea Pămîntului cu foştii lor aliaţi. Nu era chiar atît de greu, avînd în vedere că distorsiunea spaţio-temporală care a permis evadarea primilor rebeli fusese activată şi putea fi folosită, practic, de către oricine, fără utilizarea vreunei resurse.

Prima Voce tăcu, oferind prilej pentru A Doua Voce să continue:

- În atmosfera voastră, în trupurile gazdelor umane, rebelii noştri nu se pot înmulţi, dar, în schimb, pot trăi foarte mult, cîteva zeci de vieţi pămînteşti, chiar. Este necesar doar să schimbe gazda atunci cînd aceasta nu mai corespunde nevoilor „locuitorului” sau „parazitului”, spune-i cum vrei. În felul acesta, ameninţarea reprezentată de rebeli asupra Pămîntului s-ar fi întins de-a lungul a sute de ani. Nu puteam permite asta. Nu puteam permite ca Pămîntul vostru să fie distrus…

- Mai degrabă nu puteaţi permite ca Pămîntul să devină bază pentru rebelii voştri, rîse Sam. Cu resursele de care mi-aţi vorbit, stimulaţi de ura care i-a ridicat împotriva voastră… Nici nu-mi pot închipui ce vă aştepta. Şi poate că nici voi… Nu cred că băieţii pe care i-aţi pierdut pe Pămînt ar fi stat cu mîinile în sîn, fără să-şi dorească să vă plătească cu vîrf şi îndesat călătoria la care i-aţi obligat.

Da, le-o spusese… Nu de alta, dar trebuia să le demostreze că nu era chiar atît de prost pe cît îl considerau.

- Mergi prea departe cu presupusul, oftă Prima Voce. Rebelii, chiar dacă ar fi reuşit să colonizeze Pămîntul în număr foarte mare, nu ar fi reuşit nicicînd să reprezinte o adevărată problemă pentru noi, deşi nu se ştie niciodată. Oricum, nu ne puteam permite să lăsăm să fiţi invadaţi. Aşa că am blocat culoarul spaţio-temporal. Cel puţin, de pe planeta noastră nimeni nu mai poate veni aici. Apoi am demarat operaţiunea de recuperare a rebelilor.

- Recuperare?!…

În fond, ceea ce făcuse el, nu prea putea fi numită Misiune de Recuperare. Înarmat cu Coltul lui, întotdeauna încărcat cu gloanţe explozive, urmase indicaţiile Vocilor care-l purtaseră, fără greş, prin toate colţurile lumii. Întotdeauna descoperise persoana descrisă de Voci la locul indicat anterior. Cîte trei-patru gloanţe şi pieptul nefericitului sau nefericitei se transforma într-o tocătură însîngerată. Erau pericole care ameninţau Pămîntul, aşa îi spuseseră Vocile şi el le crezuse. Cum să nu le creadă? Vocile îl asiguraseră că niciodată nu va fi prins şi aşa se întîmplase. Poliţia nu-l deranjase niciodată. Nici chiar în aeroporturi, care deveniseră paranoic de atente în privinţa securităţii, nu avusese probleme, plimbîndu-şi Coltul

ascuns în centură chiar pe sub nasul responsabililor cu securitatea. Vocile se descurcaseră de minune.

Dar niciodată, chiar niciodată, nu observase ceva suspect la victimele lui. Nimic care să-i indice că nu erau întru totul oameni, că în trupurile mutilate de explozii mai sălăşluise şi *altceva.*

- Vino, îi ceru Prima Voce.

Masa de MDF se deplasă uşurel către dreapta, dispărînd, practic, înghiţită de perete. De ce să se mire? Doar era vorba despre lucruri de pe altă planetă.

Prima Voce făcu un semn cu mîna dreaptă şi în spatele fotoliilor se deschise o uşă rotundă.

- Trebuia să-i recuperăm pe toţi rebelii, spuse Prima Voce. Dacă ar fi scăpat măcar unul singur, acesta ar fi putut deveni în timp o reală ameninţare pentru noi…

- Tehnologia noastră, chicoti Sam. Ar fi reuşit să pună mîna pe tehnologia pămîntenilor, care evoluează din ce în ce mai repede, şi, la o adică, să vă facă o vizită de curtoazie, însoţit de cîteva distrugătoare terestre.

- Sîntem cu un pas înaintea voastră la capitolul ăsta. Ba chiar cu mai mulţi paşi…

- Şi?!… Poţi garanta că, peste cîteva sute de ani, raportul va fi acealaşi?

- În fine, se pare că eşti foarte încăpăţînat. Politica noastră era să ne recuperăm rebelii şi să-i ducem acasă, unde-i aşteaptă justiţia şi pedeapsa.

- Justiţia şi pedeapsa?!… Să înţeleg că deja sînt condamnaţi, nu?

Prima Voce nu răspunse, ci îi făcu semn să coboare pe scara care se zărea în spatele uşii rotunde. Sam se supuse. Ideea de a se afla în aceeaşi încăpere cu nişte extratereştri care arătau ca picturile executate de un artist cam zănatec şi lipsit de simţul armoniei îl făcea să se simtă plin de sine. Probabil că nu existau prea mulţi pămînteni care să se poată lăuda că păşiseră pe o navă extraterestră (acum, că aflase cum stătea treaba, încetase să se mai raporteze la clădire ca fiind o casă, ci ca la o navă cosmică), dar în mod sigur, el era unicul care-şi permisese să le rîdă în nas şi să le spună verde în faţă că nu credea decît o mică parte din poveştile pe care i le îndrugau, despre rebeli şi grija faţă de Pămînt.

Coborî primul pe scară, urmat îndeaproape de Voci. Prima Voce continuă cu explicaţiile:

- Ne-ar fi fost imposibil să coborîm noi pe Pămînt pentru a executa recuperarea rebelilor. Chiar şi cu ajutorul gazdelor umane ar fi fost imposibil să ne apropiem de vreun rebel deoarece acesta ne-ar fi simţit de la mare distanţă şi, trebuie să-ţi spun, rebelii pot comunica telepatic destul de bine. Odată identificaţi, s-ar fi dat alarma şi rebelii ne-ar fi putut copleşi. Prin urmare, trebuia să găsim o altă soluţie, o soluţie care să implice un pămîntean neinfestat, o fiinţă pe care rebelii să nu o poată identifica de la distanţă.

- Şi, uite-aşa, aţi ajuns la mine…

- Nu, nu chiar la tine… Primele două încercări s-au soldat cu eşecuri. Cei doi bărbaţi pe care i-am ales nu cooperau prea bine la contactul şi stimulii telepatici, iar cînd a fost să treacă la executarea Misiunii, ambii au clacat. Nu au fost în stare să treacă peste prejudecăţile propriei educaţii şi să apese pe trăgaci…

- Ştii, se auzi A Doua Voce, dacă gazda este ucisă înainte ca locatarul să-şi găsească o alta, dacă moartea este violentă şi rapidă, atunci rebelul nu poate trăi mai mult de zece minute. Poate supravieţui atacului cu armele voastre, dar nu poate respira atmosfera voastră decît prin intermediul gazdei…

- E o chestiune legată de metabolismul azotului, se simţi datoare să completeze A Treia Voce. Ai noştri nu-l pot respira liber…

- Da, azotul ne poate ucide. Noi avem nevoie de o concetraţie mai mare de oxigen în aer decît cea cu care sînteţi voi obişnuiţi. Dar ne putem descurca foarte bine cu oxigenul din sîngele uman. Din păcate, transferul de la o gazdă la alta durează cîteva ore bune şi are loc după intense pregătiri. Prin urmare, atunci cînd unul dintre rebeli era eliberat din gazda sa umană, nu avea altă alternativă decît să se agaţe de singura şansă pe care i-o ofeream şi anume un culoar spaţio-temporal care ducea direct în nava noastră. A mers de fiecare dată.

Scările de terminară şi Sam se trezi într-un fel de pivniţă foarte lungă, cu tavanul boltit. De-a lungul pereţilor erau înşiraţi cilindri mari de sticlă în care, într-un lichid verzui, se aflau un fel de caracatiţe, cu atît de multe tentacule încît era imposibil să le numere.

- Vezi?!… spuse Prima Voce. Aşa arătăm noi, în realitate… Dar în faţa ta am convenit că trebuia să ne arătăm într-o formă cunoscută.

- Toţi… sughiţă Sam, arătînd cu mîna către cilindrii perfect aliniaţi. Toţi cei de aici sînt rebeli?!… Ei sînt toţi cei pe care i-am ucis?!…

- Toţi sînt rebeli, confirmă A Treia Voce. Datorită ţie au fost adunaţi cu toţii în aceste celule de deteţie şi în curînd vor fi transferaţi acasă…

Sam se apropie de unul dintre cilindri cu intenţia de a studia mai bine creatura captivă în spatele peretelui de sticlă. Brusc, ciudata caracatiţă deschise ochii, nişte ochi roşii, injectaţi, apoi, zvîcnind puternic din numeroasele-i tentacule, se refugie în partea opusă a închisorii de sticlă.

- Trăiesc, şopti Sam, uluit. Şi se mişcă…

- Da, trăiesc. În lichid se află substanţele nutritive de care au nevoie, iar ventilaţia se face prin intermediul unor conducte transparente.

- De ce a reacţionat aşa?

- Te-a recunoscut. Nu cred că te aşteptai să fie foarte prietenos, nu? Din cauza ta se aflăm aici. Cum spuneţi voi, oamenii, este şi normal să-ţi poarte pică. Meriţi felicitările noastre…

- Ne aflam într-un mare impas atunci cînd te-am descoperit, spuse Prima Voce. Ne gîndeam chiar să abandonăm misiunea, dar ai apărut tu. Ai fost alegerea perfectă. Sociopat, influenţabil, paranoic, schizofrenic şi de-a dreptul maniac în privinţa ecologiei….

- Staţi aşa…

Nu puteau să-i spună aşa ceva, nu era cazul. Nu era nimic adevărat din ceea ce-i spunea Prima Voce.

- Nu este cazul să negi sau să încerci să te explici, Sam, rosti răutăcioasă A Doua Voce. Nu uita că ştim totul despre tine şi, mai ales, că am fost capabili să te utilizăm în folosul nostru. A fost floare la ureche să stabilim contactul telepatic. Nu era pentru prima dată cînd auzeai voci, nu-i aşa, Sam?

- Da, rînji A Treia Voce. Ai fost foarte uşor de manevrat, în ciuda părerii pe care o ai despre tine. Un maniac ucigaş, ale cărui porniri criminale am reuşit să le canalizăm într-o direcţie utilă…

Sam deschise gura să-i cotrazică, să le spună să tacă, să-şi vadă de treaba lor, să le urle în faţă că nimic nu era adevărat şi că, în ciuda faptului că veneau de pe o planetă situată într-un cur de galaxie, nu dădea doi bani pe părerile şi aprecierile lor. Dar, dintr-odată, în minte i se desfăşură adevărata grozăvie a existenţei sale. Toţi cilindrii ăia de sticlă, toate caracatiţele ciudate închise înăuntru însemnaseră, de fapt, fiecare, o victimă umană. Bărbaţi şi femei, de toate vîrstele şi de toate rasele. Cîteva gloanţe în cutia toracică şi nefericitul era ucis pe loc. Şi toate acestea pentru ca nenorociţii ăştia să-şi regleze conturile unei afaceri care începuse pe o planetă atît de îndepărtată că, într-adevăr, numele ei nu interesa pe nimeni.

- Da, datorită ţie i-am adunat pe toţi rebelii evadaţi, spuse cu mîndrie Prima Voce. Mîine, echipajul nostru va porni la drum. Distorsiunea spaţio-temporară va fi activată şi rebelii vor fi predaţi justiţiei. Dar, înainte de a pleca spre casa noastră, am dorit să te cunoaştem faţă în faţă.

- Contactul telepatic este grozav, dar nu e chiar ceea ce ne place, completă A Doua Voce.

- Prin urmare, după ce ai eliminat şi ultima gazdă, am reuşit să te aducem şi pe tine aici. Poate că te-a şocat un pic faza cu pistolul la tîmplă, dar a fost, într-adevăr, necesară…

- Da, interveni A Patra Voce, cea care nu prea avea obiceul să intre în discuţie. În clipa în care ţi-ai tras glonţul în cap am reuşit să activăm un culoar spaţio-temporal care te-a adus aici. Cu ajutorul tehnicii am reuşit să te recuperăm însă integral…

- Vă mulţumesc, dar…

- Dar ce?

- Cum o să mă descurc pe planeta voastră?

Cei patru se priviră în tăcere, ca şi cum abia acum şi-ar fi dat seama de existenţa unei probleme foarte serioase.

- Ştii, rosti într-un tîrziu Prima Voce. Nu cred că trebuie să-ţi faci probleme în privinţa asta…

- Adică?!…

- Justiţia îşi spune cuvîntul… Nu, după standardele noastre eşti prea instabil, prea docil. Şi impertinent.

- Ce vreţi să spuneţi cu asta? Ce vrea să însemne asta?

- Ne pare rău, Sam, dar colaborarea noastră se încheie aici.

- După ce v-aţi scos castanele din foc cu mîna mea… Ce înseamnă să mă lăsaţi aici?…

Prima Voce făcu un semn cu mîna. A Patra Voce se repezi şi-l apucă de mînă. Era pentru prima dată cînd unul dintre extratereştri intra în contact fizic cu el.

Simţi o înţepătură. Vru să protesteze, dar nu mai apucă. O moleşeală ciudată îi copleşi corpul. Totul în jurul lui începu să se învîrtească şi, înainte de a se prăbuşi, reuşi să observe cum, în cilindrii mai apropiaţi, caracatiţele, cu ochii lor roşii şi bulbucaţi, îl priveau cu atenţie.

*

Se dezmetici repede, aparent după o clipă. Încercă să-şi mişte mîinile, dar nu reuşi. Scutură din cap şi, dintr-odată, îi reveni şi vederea.

- Rahat!…

Îi trebuiră cîteva clipe să se dezmeticească de-a binelea, să-şi reamintească de extratereştii care arătau ca nişte oameni, deşi nu erau deloc oameni, despre ciudata lor colecţie de cilindri de sticlă care costase viaţa atîtor semeni de-ai săi.

Era întins pe o masă, în centrul unei camere cu pereţii dureros de albi. Aproape că-i venea să-ţi ţină ochii închişi, pentru a-i proteja de strălucirea albicioasă. Unul dintre pereţii camerei era acoperit cu perdele de pînză cenuşie.

Încercă din nou să-şi mişte braţele, să se ridice. Descoperi că antebraţele îi erau legate de masă cu curele de piele maronie. La fiecare antebraţ era prins cîte un tub transparent.

- O nu, gemu Sam, încercînd să se ridice, deşi acum conştientizase că orice efort era zadarnic.

Un zumzăit abia perceptibil îi ajunse la urechi şi în clipa următoare masa începu să se ridice la verticală. Un alt zumzăit şi perdeaua începu să se deplaseze într-o parte, asemenea cortinei de la teatru. În spatele ei Sam descoperi geamul, care se întindea pe tot peretele şi, în spatele acestuia, spectatorii aşezaţi pe scaune. Un mic plescăit şi simţi cîte o uşoară înţepătură în fiecare antebraţ.

Cu ultimele puteri, Sam începu să-i numere pe martorii din spatele geamului. Erau treisprezece…